

[Frits Clausen.]

holdes, og at de Midler, der raades over, om fornødent skal anvendes for at værne Rigets Fred og Uafhængighed, opfordrer jeg Regeringen til at skabe det fornødne Grundlag for, at de Midler, vi raader over, bliver anvendt til at hævde vort Riges Uafhængighed og Ære, og jeg henleder i Særdeleshed Opmærksomheden paa, at denne Rigsdagsbeslutning efterfølges af en gennemgribende Revision og Forbedring af vort Forsvar. Da der imidlertid ikke er sket noget som helst i den Retning fra Regeringspartierne eller de øvrige Partiers Side, tillader jeg mig herved at forelægge dette høje Ting et Forslag til Lov om Danmarks Forsvar.

Lovforslagets Hovedprincip er, at Danmarks samlede Kraft, baade hvad Militær- og Erhvervsliv angaar, skal kunne sættes ind til Værn for vort Rige og til Beskyttelse af vort Folk og vore Værdier. Vi ved i Dag, at den moderne Krig ikke drejer sig om ørkesløse Diskussioner om Valutacentral — som alligevel bliver den samme! —, og at den ikke lokaliserer sig til en bestemt Frontlinie, bag hvilken den ikke-militære Del af Nationen hyggeligt kan hyppe sine Kartofler, spille paa Børsen eller snakke om Valutaattester, men at den kan omfatte alle Landets Egne og berøre alle Folkets Livsytringer. Den moderne Krig kræver derfor ogsaa, at hele Nationens Kraft bliver sat ind, at enhver i Folket bliver mobiliseret, og at enhver faar den Plads, hvor hans Evner gør ham berettiget til at være til Helhedens Vel.

Den moderne Krig stiller ikke blot Krav om en gennemført Organisation af de militære Kræfter, men kræver lige saa vel en gennemført Organisation af Landets civile Faktorer, ganske særligt af Erhvervslivet. Det maa derfor være et absolut Krav, at alle vore Forsvarskræfter samles under en fælles Ledelse, og i Særdeleshed, at alle militære Kræfter samles under een Kommando. Det er beskæmmende, at vi maa vedgaa, at dette ikke allerede er Tilfældet her i Danmark, at vi ikke engang har draget denne elementære Lære af Begivenhederne i vor sidste Krig, hvor det manglende Samarbejde mellem Hær og Flaade var Skyld i, at vi mistede Als, og muligvis ogsaa i, at vi maatte rømme Dybbøl, og maaske Skyld i, at vi overhovedet tabte Krigen. Det foreliggende Lovforslag indsetter derfor en Chef for Landets militære Forsvar og giver ham Sæde i Statsraadet, idet denne Stilling maa anses for saa vigtig, at dens Indehaver maa være fuldkommen indviet i alle Statsraadets Beslutninger.

Lovforslaget gaar endvidere ud paa,

at hele vort Lands mandlige Ungdom civilt og militært bliver uddannet til vort Lands Forsvar, og yderligere er der indsat den Bestemmelse, at ogsaa Kvinderne skal have en vis Uddannelse i Sygepleje og anden Gerning, som de er bedre egnede til end Manden. Den mandlige Ungdoms Uddannelses-tid er sat til et Aar ligesom i Finland. Vi Nationalsocialister vil ikke være med til at bære det Ansvar, at vort Lands Ungdom i givet Tilfælde skal stilles op til et Forsvar, som paa Forhaand allerede kan betegnes som haabløst, og som kun vil medføre dens Udslettelse. Det allermindste, man kan gøre for den Ungdom, der først skal i Ilden, er at give den en god Uddannelse i militær Henseende. Dér maa en Uddannelses-tid paa et Aar være det absolutte Minimum, naar man tager Hensyn til den Viden og Træning, som de moderne Vaaben kræver.

Det har hidtil altid vist sig, at de daarligst uddannede Tropper har haft de største Tab, og ganske særligt har det vist sig, at de af utilstrækkeligt uddannede Befalingsmænd førte Tropper har haft uhyre store Tab og i mange Tilfælde er blevet mejet ned uden at gøre den mindste Gavn. Derfor kræver det foreliggende Lovforslag ikke alene en Forøgelse af Befalingsmændenes Antal, men muliggør ogsaa en Forøgelse og bedre Uddannelse af Reserveofficererne, idet den kræver, at de Dele af Folket, som paa Forhaand kan anses for egnede til Uddannelse som Befalingsmænd, gennemgaar en Tjeneste paa halvandet Aar. Dette gælder f. Eks. den akademiske Ungdom, som ikke alene bør uddannes til at kunne beklæde de førende Stillinger i Samfundet i Fredstid, men ogsaa bør gaa foran i Krigstid, som Herluf Trolle sagde, da han talte om de særlige Forpligtelser, som paaahviler dem, som bærer de gyldne Kæder. Da der ikke er nogen i vort Folk, som nyder saa megen Støtte fra Statens Side i deres Uddannelses-tid som den akademiske Stand, er det ikke urimeligt, at Akademikerne yder Staten en forøget Tjeneste, som tilmed kun kan gavne dem, der undergiver sig den.

Reserveofficererne kan selvfølgelig ikke helt erstatte Linieofficererne. Derfor er det ogsaa foreslaaet at forøge Antallet af de faste Befalingsmænd i Hæren, og der er tilføjet den Bestemmelse, som for Resten burde gælde for alle Statsembeds-mænd, at de Befalingsmænd, hvis hele Livsgerning er viet Forsvaret, ikke maa have nogen anden Bestilling ved Siden af. Dette Krav maa ikke mindst anses for rimeligt i Tider som de indeværende, hvor Arbejdsløsheden er saa stor, og hvor det derfor maa anses for dob-